

РЕШЕНИЕ

№ 1417

гр. София, 11.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Д СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Здравка Иванова

Членове: Наталия П. Лаловска
 Яна Борисова

при участието на секретаря Ели Й. Гигова
като разгледа докладваното от Наталия П. Лаловска Въззивно гражданско дело № 20231100501836 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на ответника Д. И. А., чрез адв. П. – особен представител, поддържана от упълномощения представител адв. К., срещу решение № 14993/21.12.2022г., постановено по гр.дело № 22376/2022г. по описа на СРС, 160-и състав, **в частта**, в която по предявените от ищеца „Топлофикация София” ЕАД искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 ЗЕ, вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, е признато за установено, че жалбоподателят дължи на „Топлофикация София” ЕАД сумата 993.70 лева, представляваща цена на доставена топлинна енергия през периода от 01.08.2018г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот – апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „***** аб. № *****”, ведно със законната лихва от 06.12.2021г. до окончателното изплащане, сумата 161.33 лева – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 15.09.2019г. до 18.11.2021г., и сумата 22.05 лева, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.11.2018г. до 30.04.2020г., за които вземания по ч.гр.д. № 69746/2021г. по описа на СРС, 160-и състав, на 10.12.2021г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

Жалбоподателят излага доводи за неправилност на постановеното от СРС решение в обжалваната част. Намира, че по делото не се установявали твърденията на

ищеца за валидна облигация между страните по договор за доставка на топлинна енергия – не се установявало, че ответникът Д. И. А. била собственик или ползвател на процесния топлоснабден имот. В протоколите от общо събрание на ЕС за избор на ФДР и списък на живущите, нито ответникът, нито нейни праводатели, положили подпис, молбата за откриване на партида при ищеца била подадена от друго лице, а в представените съобщения към фактури фигурирало трето лице. Съдът не обсъдил същите, въведени с отговора на исковата молба възражения, предвид на което решението било необосновано. Моли за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на предявените срещу ответника искове в цялост.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна „Топлофикация София” ЕАД депозира писмен отговор, с който оспорва въззивната жалба като неоснователна. Претендира разноски за въззивното производство.

Третото лице-помагач на страната на ищеца „Н.“ АД не заявява становище по жалбата.

Решението не е обжалвано в частта, в която предявените установителни искове са отхвърлени, поради което в същата част е влязло в законна сила.

Предвид нормата на чл. 269 ГПК въззивната инстанция дължи проверка за валидността на решението, за неговата допустимост, в обжалваната част, а за правилността му единствено на въведените в жалбата основания.

При изпълнение правомощията си по чл. 269 ГПК настоящият въззивен състав намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

По отношение на правилността на обжалваното първоинстанционно решение настоящият съдебен състав намира следното:

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са клиенти /потребители/ на топлинна енергия, респективно са задължени лица за заплащане цената на доставена такава във връзка с чл. 155 ЗЕ.

По делото е представено копие на нотариален акт за дарение на идеални части от самостоятелен обект в сграда № 91, том I, рег. № 4297, дело № 71/2013г. на Н.Л. – нотариус с район на действие – района на СРС, от който се установява, че на 21.06.2013г. ответникът Д. И. А. придобила посредством дарение, притежаваната от братовчедка й А.И. А., придобита по наследство, $\frac{1}{2}$ ид.ч. от правото на собственост върху процесния апартамент № 20, находящ се в гр. София, район Надежда, ж.к. „*****”. По делото е представена още искова молба на Д. И. А., депозирана пред СРС на 17.04.2015г., от съдържанието на която се установява, че след придобиването на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от правото на собственост върху процесния имот, ответникът по настоящото

дело Д. И. А. сезирала съда с иск срещу съсобственика си Д.И.А. за делба на същия имот.

Видно е, че в протокола от общо събрание на ЕС за избор на ФДР от 23.08.2002г. и списък на живущите, че подпис за процесния топлоснабден имот с аб. № ***** бил положен от Е. Н. А.. Това е и лицето, депозирало пред ищцовото дружество молбата-декларация от 22.09.1995г. за откриване на партия и на нейно име ищецът издавал и представените по делото фактури. По делото е представен и списък на живущите, в който като живущ в процесния апартамент № 20 подпис е положил И.Д.А.. От съдържанието на документа - нотариален акт за дарение на идеални части от самостоятелен обект в сграда № 91, том I, рег. № 4297, дело № 71/2013г. на Н.Л. – нотариус с район на действие – района на СРС, в който е обективизирана сделката дарение, по силата на който ответникът Д. И. А. придобила ½ ид.ч. от правото на собственост върху процесния топлоснабден имот се установява, че пред нотариуса били представени удостоверения за наследниците на същите лица - Е. Н. А. и И.Д.А., като правото на собственост на прехвърлителя А.И. А. произтичало именно от наследяване. Твърденията на ответника Д. А. в исковата ѝ молба за делба също са в смисъл, че съсобственикът ѝ Д.А. притежавал ½ ид.ч. от правото на собственост върху имота по силата на наследствено правоприемство от своите родители И.Д.А. и Е. Н. А. – бивши жители на гр. София.

По горните мотиви настоящият съдебен състав приема за правилни изводите на СРС, че от гореобсъдените доказателства по делото се установява, че през процесния период от 01.05.2018г. до 30.04.2020г. ответникът А. била носител на ½ ид.ч. от правото на собственост върху процесния топлоснабден имот - апартамент № 20, находящ се в гр. София, район Надежда, ж.к. „*****“, а възраженията във въззивната жалба в противен смисъл са неоснователни.

В хода на въззивното производство упълномощеният процесуален представител на ответника Д. И. А. представя невлязло в сила съдебно решение № 20068872/24.11.2022г. по гр.д. № 6613/2019г. по описа на СРС, 141-и състав, с което искът на Д. И. А. срещу съсобственика ѝ Д.И.А. по чл. 34 ЗС за делба на процесния апартамент бил отхвърлен, предвид въведено от последния възражение по чл. 76 ЗН, като делбата била допусната между Д.И.А. и праводателя на ответника Д. И. А. съобразно нотариален акт за дарение на идеални части от самостоятелен обект в сграда № 91, том I, рег. № 4297, дело № 71/2013г. на Н.Л. – нотариус с район на действие – района на СРС, а именно дарителят А.И. А.. Така постановеният невлязъл в сила съдебен акт не променя горните изводи на съда за основателност на исквете на ищеца „Топлофикация София“ ЕАД срещу ответника Д. И. А. в обжалваните пред настоящата съдебна инстанция части. Това е така, тъй като недействителността по чл. 76 ЗН е относителна такава, извършената разпоредителна сделка (дарението от 21.06.2013г.)

валидно обвързва страните и поражда желаните от тях правни последици, но може да се обяви за относително недействителна по искане на сънаследник, който не желае в делбата да участва приобретателят. В случая недействителността по чл. 76 ЗН, при уважаването на иска, ползва сънаследника Д.А. - последиците на дарението не биха се зачели в отношенията между сънаследниците в делбата. Сделката дарение е валидна по отношение на третите лица, каквото в случая се явява ищецът.

Предвид цитирания по-горе законов текст на чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр.чл. 155 ЗЕ ответникът А., като собственик на топлоснабдения имот, била обвързана по силата на закона от облигация с ищцовото дружество досежно доставяната до собствения ѝ имот топлинна енергия и дължи да заплати цената на доставената такава. Доколкото законът обвързва качеството клиент на топлинна енергия с притежаваните вещни права върху топлоснабдения имот, то и отговорността на ответника за задължения за цена на доставена до имота топлинна енергия във връзка с чл. 150 ЗЕ следва да е съответна на участието ѝ в съсобствеността – или във връзка с чл. 30, ал. 2 ЗС, ответникът следва да отговаря за $\frac{1}{2}$ от дължимата цена за доставената до имота топлинна енергия, в каквото смисъл се произнесъл и първоинстанционният съд.

Понеже във въззивната жалба липсва конкретно оспорване и не се излагат никакви съображения по отношение на установеното от СРС количество доставена ТЕ и нейната цена, респ. размера на задължението за мораторна лихва върху същата главница и за възнаграждение за извършено дялово разпределение, съдът не намира основание за промяна изводите на СРС по този въпрос, доколкото при въззивната проверка съдът е ограничен до доводите изложени в жалбата по смисъла на чл. 269 ГПК.

По горните мотиви настоящата въззивна инстанция намира обжалваното решение за правилно по въведените с жалбата доводи, поради което същото следва да бъде потвърдено.

По разноските:

С оглед изхода на спора право на разноски има ищецът.

Пред СГС ищецът претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Настоящият състав на съда намира, че такива не следва да му се присъждат, тъй като ищецът е депозирал бланкетен отговор на въззивната жалба и не е изпратил представител в проведеното пред настоящата инстанция единствено съдебно заседание, а единствено е депозирал бланкетна молба с която е оспорил въззивната жалба като неоснователна. Поради това съдът намира, че защита от юрисконсулт реално не е осъществена пред настоящата инстанция, поради което липсва основание да се приложат разпоредбите на чл. 78, ал. 1, вр. с ал. 8 ГПК, вр. с НМРАВ, поради което и съдът не присъжда юрисконсултско възнаграждение в полза на ищеца.

Съобразно разрешението по т. 7 от ТР № 6/06.11.2013г. по тълк.д. № 6/2012г.

ОСГТК на ВКС особеният представител на ответника по чл. 47, ал. 6 ГПК не дължи държавна такса, тъй като същата се дължи от страната. Съобразно мотивите по същата точка представляваната от особения представител страна не е освободена от заплащането на такси и разноси, предвид на което с решението си съдът, съобразно изхода на делото, следва да възложи дължимата държавна такса по жалбата и разноските на съответната страна. В случая дължимата за въззивното производство държавна такса възлиза в размер на сумата 25 лева, които, с оглед изхода на делото следва да бъдат понесени от ответника Д. И. А..

Воден от горните мотиви, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 14993/21.12.2022г., постановено по гр.дело № 22376/2022г. по описа на СРС, 160-и състав, **в частта**, с която е признато за установено на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 149 и сл., чл. 154 и чл. 155 ЗЕ, вр. чл. 79 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че Д. И. А., ЕГН *****, дължи на “Топлофикация София” ЕАД, ЕИК *****, сумата **993.70 лева**, представляваща цена на доставена топлинна енергия през периода от 01.08.2018г. до 30.04.2020г. в топлоснабден имот – апартамент № 20, находящ се в гр. София, ж.к. „***** аб. № *****”, ведно със законната лихва от 06.12.2021г. до окончателното изплащане, сумата **161.33 лева** – обезщетение за забава за плащането на същата главница за периода от 15.09.2019г. до 18.11.2021г., и сумата **22.05 лева**, представляваща цена на услугата дялово разпределение за периода от 01.11.2018г. до 30.04.2020г., ведно със законната лихва от 06.12.2021г. до окончателното изплащане, за които вземания по ч.гр.д. № 69746/2021г. по описа на СРС, 160-и състав, на 10.12.2021г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК.

В частта, в която предявените установителни искове са отхвърлени, като необжалвано, първоинстанционното съдебно решение е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА, на основание чл. 77 ГПК, Д. И. А., ЕГН *****, да заплати по сметка на Софийски градски съд, сумата **25 лева** – държавна такса за въззивното производство.

*Банкова сметка на Софийски градски съд за държавни такси: BG05 *****.*

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „Н.“ АД.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____